

II.

C. 19241

+82

Lutt. 1.

SHIVLJENJE

svete devize

TERESIJE.

Poflovenjeno v spodbudovanje slednjimu,
slasti tištim shenfkiga spola,
ki so njeniga imena.

*S perstavkam nekterih koristnih
molitev.*

S eno podobo.

V Ljubljani, 1846.

Saloshil **J. Giontini**, bukvar.

Pri J. Giontini, bukvarju v Ljubljani, fo
naslednje bukve na prodaj:

Napeljevanje vefolno ali véliko fpo ved opravljati.
V Ljubljani 1844, vesane 12 kr.

Mefingafli krifh in popifovanje Paleftine. V Gorizi,
vesane 8 kr.

Hvala boshja, ali navod, kako naj mlad krifljan
Bogá vfakdan zhafli in hváli. Molitne bukvice fa mladof.
Drugi natif. V Ljubljani, 1845. Vesane 12 kr.

Sveta Filumena, deviza in muzheniza, s molitvami
k tej svetnizi. V Ljubljani, 1845. Vesane 12 kr.

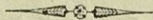
Bukvice polne molitev in lepih náukov. Poleg nemfh-
kiga od P. Egidia Jaisa. V Ljubljani, 1845. Vesane 30 kr.

Erasem is Jame. Povéft is petnajftiga ftoletja. Po-
lég verjétnih písem fpifal F. Malavafhizh. S eno podob-
fhino. V Ljubljani, 1845. Vesane 12 kr.

**Molitev fa ohranjenje nedolshnofi pred podobo pre-
fvete devize Marije, in dve befédi fvarijózhe ljubesni is Je-
fufovih uft, kerfhanfki mladofci.** Drugi natif. V Ljubljani 1846.
Lepa molitev, ktera fe mladofci obojiga fpóla príporózha.
Velja 3 kr. Dvanajftí fkup jih velja le 30 kr.

Jesuf moje shelje. Katóljfhke molitne bukve s náu-
ki, in napeljevanjem k poboshnimu shivljenju. Poleg nemfhki-
ga od zhafitljiviga gopoda Alojsia Schlöra, doktorja f.
pífna. V Ljubljani, 1846. Vesane 40 kr.

Shivljenje svetiga mladenzha Alojsia Gonzaga. Spi-
fal v nemfhkim zhafitljivi gopod fajmofhter Franz Adam
Shmid. S eno podobfhino. V Ljubljani, 1846. Vesane 12 kr.

REVUE

REVUE

REVUE

REVUE

ST. THERESIA.

Wien, bei Paterno's W^{er}.

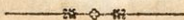
SHIVLJENJE

ivete devize

TERESIJE,

SAZHEETNIZE

ojstrejšhiga shivljenja shensfkgiga
karmelitarfkgiga Reda.

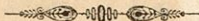

Spifano v spodbudovanje slednjimu, slasti tistim
shensfkgiga spola, ki so njeniga imena,

po

C. A. RIEDHOFERJI,

duhovnim drushbe f. Benedikta.

*Slovenzam v prid is nemsfkgiga prestavljeno. S perflavkam
nekterih koriftnih molitev.*

S eno podobshino.

V LJUBLJANI, 1846.

V saloshbi in na prodaj pri **Janesu Giontini**, bukvarji.

Bogabojezhi starshi — nar vezhi srezha otrokam — so tudi Teresii nar vezhi srezha!

Srezhe, sa ktero se otrozi Bogu nikoli dofti sa-hvaliti ne morejo, kterim on bogabojezhe in poboshne starfhe da, je bila tudi sveta Teresija deleshna. Njeni starfhi so bili vifoziga blasiga ftanú. Sraven minljive blagofiti ftanú so pa imeli drugo, ki je Bogú bolj prijetna, nikoli ne mine, dufho oblashi, in bo kdaj pred sodnim stolam svetiga Boga obveljala, namrezh zhednost in poshtenje. Sakaj obá fta bila poboshna, in njuno shivljenje je bilo polno dobrih sgledov. Sofebno pa je bila mati bogabojezha.

* * *

Vfakdanja fkuftnja sprizhuje in sofebno shivljenje svete Teresije poterdi, kar ftari pregovor pravi: „Poboshni starfhi, poboshni otrozi — hudobni starfhi, hudobni otrozi;“ in kar dalje drugi pregovor pravi: „Kakorfhno drevo, ták sad;“ kar ftari zerkveni ozhak Tertulijan dokasuje, ker pravi: „Zhe je ozhe poboshen, je tudi fin, in zhe se mati Boga boji, se ga bo tudi hzhi bala. Kakor málar samore na platno namalati angelja, ali pa hudobo; ravno tako samorejo starfhi is fvojiga otroka srediti angelja, to je dobriga zhloveka, ali pa hudobo,

to je, malopridniga zhloveka. Dobre zhloveke pak bodo is svojih otrók sredili, zhe so le sami dobri in krepótni. Prav dobri in zhednosti vdani so bili starfhi svete Teresije. Kakofhno bi tedej móglo dete biti, kteriga jima je Bog dal bil, zhe ne dobro, poboshno in sveto? Ako pak is starfhev hlapí kushni duh pregrehe in hudobije; kako bi ne bili od njega tudi otrozi ofkrunjeni!

Ura rojstva je sazhetik prizhijozhiga in prihodnjiga shivljenja.

V mestu Abula na Shpanjolskim je bila sveta Teresija v letu 1515 rojena, in tù je bil sazhetik njeniga prizhijozhiga, minljiviga, in tudi prihodnjiga, vezhno frezhniga shivljenja v nebefih.

* * *

Pomni, zhlovek! ti si rojen, — ne enako ne-spametnimu shivinzhetu, ktero je le kratki begozhi zhaf sa semljo odlozheno; ti si rojen, de bi vekoma shivel. Bofh fizer umerl; neumerjozha dufha pa, ktero imafh, bo ob smerti truplo sapuстила, v kterim sdej stanuje, in se bo v drugi svet podala, kakor stanovnik hišho sapuští, ko se jame podirati. Tamkej pa ne bo smerti, ne bo konza, — tam bofh vezhno shivel, tam ni vezh smerti. Pervi trenutek, ko si dan ugledal, je bil she sazhetik tega tvojiga vezhniga shivljenja. Bog te je is nizz poklizal — pa ne bofh se v nizz nasaj povernil. Smert so le tako rekozh vrata, fkos ktere bofh

fhel v drugo, vezhno shivljenje. O de bi pazh to vezhno shivljenje bilo tebi in nam vſim vezhno ſveto shivljenje, kakor je sdej shivljenje ſvete devize Teresije v nebefih! To ſe bo ſgodilo, zhe bomo tudi mi, kakor je ona, na ſemlji tako po- boſhno in ſveto shiveli, de bomo ſafluſhili, un- krāj vezhno ſrezhni biti.

---

*Del nar boljšhi je dobljen,
Zhe ſvetó ſi odrejen.*

ſveto odrejenje je tudi nar boljšhi dota, ki jo ſtarſhi otrokam dati ſamorejo. Tako ſo ſveto Teresijo njeni ſtarſhi ſredili. ſredili ſo jo namrezh v ſtrahu boſhjim. Pazh vſe drugazh ſo delali, kakor mar- fikteri ſtarſhi, ki ſi mnogo persadevajo, ſvojim otro- kam velik oddelik ali doto perhraniti, ter jih v pre- moſhen ſtan perpraviti; ſraven tega pa ſanemarijo, jih ſveto in kerſhanſko ſrediti. Na eni ſtrani ſi persadevajo ſvoje otroke bogate in mogozhne ſtoriti, na drugi veliko potrebnih ſtrani pa ſromahke in revne puſté. Kar bi ſtarſhi otrokam pred vſim dru- gim dodeliti mogli, namrezh dobro, kerſhanſko in Bogu dopadljivo srejo, jim ali zelo ne dajo, ali pa ſamo enoſtranſko, to je, napzhino. ſtarſhem ſvete Teresije ni bilo v miſli, ſvojo hzher kdaj imenitno in ſlovezho pred ſvetam napraviti. Njih edina in nar vezhi ſkerb je bila, ſvojo Teresijo v dóbriga otroka, ſveſto naſlednizo Jeſuſovo, in pri- hodnjo deleſhnizo nebefhkiga kraljeſtva ſrediti. To doſezhi, ſo neprenehama pomozhi s nebéf pro-

filii. Ni molila samó poboshna mati, ampak molil je tudi ozhe, oba sta Boga filno in gorezhe profila, de bi ju s nebeshko luzhjo rasvetlil, per sredbi njuniga deteta podpiral, vodil, vladal, jima mozh dajal in nju skerbi in trudu ték dodelil. Ker sta med seboj tako svestó sa svojiga otroka skerbela, ju je Bog tudi tako blagoflovil, de je Teresija, v njuno serzhno veselje in radoft, kakor v letih, ravno tako v lepim sadershanji rastla.

* * *

O vi starshi! kateri nimate enake skerbi, svoje otroke kerfhanfko in po boshji volji srediti, de bi pazh ne bili nikdar v sakon stopili! ker pa tega prenarediti vezh ne morete, vsebite si faj sdaj k ferzu, svoje otroke kerfhanfko srejevati, into prezej od mladih lét. Drevesze je treba perpogniti, vterjeno drevo se ne da vezh vpregniti ali vkleniti. Profite tudi vi, kakor starshi svete Teresije, filno in gorezhe od Boga gnade sa svoje otroke. Ne molite pa samó sa gnado od Boga, temuzh delajte tudi sami s sadobljeno gnado Boshjo, kakor so oni delali, in v besedi in v djanji nizh ne opufhajte, kar flushi v vezhno svelizhanje vashih otrók!

Dobre bukve v hishi so velik saklad.

Kakor flabe bukve zhloveka od Boga odvernejo in spazhijo, ravno tako ga dobre bukve k Bogu napeljujejo, in ga delajo poboshniga in Bogu prijetnifhiga. Poboshni in Bogu prijetni starshi svete Teresije so si vedno persadevali she poboshnifhi

in Bogu prijetniſhi perhajati. Oni ſo dobro vedili, de na poti krepoſti ne ſme biti poſtanka. Kaderkoli ſo jim torej njih potrebne opravila perpuſtile, je bilo kake duhovne bukve brati njih nar ljubſhi delo. Dobre, duhovne bukve ſo jim bile imeniten hiſhni ſaklad. Pa tudi ni dopovedati, kako ſo ſe s timi podužhili in v dobrim uterdili. Ravno tega ſo ſvojo mlado Teresijo vadili prezej, ko ſe je brati naužhila. Sakaj is laſtne ſkuſhnje ſo vedili, v koliki in kolikofhni prid je branje dobrih in po-
boshnih bukev.

* * *

Ali bi ſe mogel zhaſ ob nedeljah in prasnikih, in ob delopuſtnih vezherih boljſe in Bogu prijetniſhi obrniti, kakor v branje duhovnih bukev? O koliko dobriga bi ſe takó ſtorilo ob tazih dnevih in vezherih, kjer ſe bres tiga dragi, nepovrazhljivi zhaſ le v nemarnofſti, v ſahajanji po ſlabih perloſhnoſtih, v nevarnim obhodu — v pregrehah in hudobijah ſapravlja.

---

*Spomni ſe, o zhlovek! ſhtirih poſlednjih re-
zhi, in vekomej ne boſh greſhil.*

V ſvojim ſedmim letu je Teresija ſhe dobro brati umela. Branje je tudi bilo njeno veſelje. Vezhkrat ſe je ſkrila s ſvojim bratom Rodrikam v kaki kot ſvoje ſtanize, de bi bres pomote in v miru ſvete bukve ſamogla brati. V tem branji ſvetih bukev ſi je s toliko gorezhnoſtjo persadevala, de je doſegla

she v svojih otrozhjih letih sosebnó, sazhudenja vredno sposnanje minljivosti vsiga posvetniga, in prihodnjiga visoziga velizhaftva v nebesih, prihodnje, strahfne sodbe, in nastopniga grosovitniga terpljenja v peclu. Kar navadno odrasleni, zeló stari ljudje, ki she tako rekozh per grobu stojé, le malo premisljijo in prevdarijo, to namrezh, kar je, in kar nas zhaka, je ona v svojim osmim letu umela vedro presoditi. Pri takim presojevanji in rasmislhjevanji so jo vezhkrat slisjali, vso samaknjeno v misli, proti nebu vsklizati: „O velika beseda: *Vselej!* o nesapopadljiva beseda: *Vezhno!* vezhno terpeti, bres konza se veseliti — bres konza v terpljenji, bres konza v veselji biti — moj Bog! kdo to sapopade!“

* * *

O de bi pazh mi s sveto Teresijo te resnize sgodej premislili! O de bi tudi mi shtiri poslednje rezhi zhloveka, smert, sodbo, pekel in nebesa tako pred ozhmi imeli, kakor jih je s. Teresija pred ozhmi imela! O de bi tudi mi pomislili, de vse mine, vse le kratko terpi; de bo treba umreti, de smert pride neprevidama kakor tát, takrat ko je vse v miru in nobeden na njo ne misli, — po besedah s. Evangelija. O de bi se spomnili prihodnje sodbe, kjer bo treba od vsiga djanja in nehanja, od vsih misel, besed in del pred vsigavedozhim sodnikom odgovor dajati — kjer bodo bukve vesti fleherniga odperte, in se ne bo slato in bogastvo, ampak saflushenje vagalo, — kjer se ne da nizh pertergati, in se ne more rezhi: „Res je, de sim

veliko klel, pa fim tudi veliko molil!“ O de bi si k serzu vseli vezhne kasni pekla sa nespokorne grešnike; tisti kraj unanjih temá, kjer bo jok in fhkripanje s sobmi, tisti ogenj, kateri po Jesufovih besedah ne bo ugasnil! O de bi naš v dušho ginilo, tisto velizhansko plazhilo isvoljenih v nebefih, od kteriga s. Pavl pishe, de okó ni vidilo, uho ni slishalo, nobeniga zhloveka serze ni obzhutilo, kar je Bog tistim perpravil na unim srezhnishim svetu, kateri njega ljubijo, in njegove sapovedi spolnujejo! To vse je sveta Teresija she v svojih prvih mladih letih premislila. Mi pak tega morebiti dosihmal she nikoli dobro prevdarili nismo.

Muzhenzov venez, svitli venez.

Med bukvami, ktere so mladi sveti Teresii sosebno ljube bile, in ktere je nar rajshi in nar bolj pogostama prebirala, so bile sгодbe svetih muzhenzov ali marternikov. Tih se ni nikoli navelizhala. Samo to ji je bilo shal, de ni mogla, kakor ti sprizhevavzi, sa Kristufa kervi in shivljenja darovati. To bi bila ona možhnó rada storila. In v refnizi je ta sveta shelja v nji na toliko shivshi in shivshi perhajala, de je s svojim bratom Rodrikam is ozhetove hifhe skrivaj pobegnila, kar sizer ni bilo prav, in je imela terdni sklep, se v Afriko podati, ondi med nejevernimi Sarazeni Kristusovo vero prizhati in tako s drugimi muzhenzi dragi muzhenishki venez saflushiti. Ko so starshi, ki niso od Teresiniga namena nizh vedili, svoja otroka neutegama

pogrešili, so se ustrašili, ju dali urno poiskati in v ozhetov dom nasaj perpeljati. Njen sklep je bil fizer s tim odvernjen, pa sheljé, sa Jesufa preterpeti in preftati vse, karkoli bi prifhlo, zeló kri in shivljenje darovati, te shelje ji ni mogla nobena stvar is ferza vseti.

* * *

Jesuf od naf ne tirja, de bi mi kri in shivljenje sánj darovali, ampak hozhe, de se is ljubesni do njega greha varjemo. On je sadovoljin, de ga le s proftovoljnim greham na novo ne krishamo.

Velika sguba je sa otroka, zhe mu bogabojezha mati umerje.

Dvanajst lét stara Teresija je sgubila svojo mater. S grenko shalostjo jo je bila materna smert navdala. Zéle ure se je jokala. Dobro je vedila, koliko sgubo je v presgodnji smerti matere terpela, sakaj sgubila je bila *poboshno* in *bogabojezho* mater. V ti veliki britkofti je pred podobo Matere Boshje na kolena padla, in Marijo s otrozhjim ferzam profila, de bi ji ona odshimal bila namesto matere, ker je svojo ljubo mater sgubila, ktero bi she toliko potrebovala. Sklenila je svoje nedolshne rozhize, gofte solsé tozhila in klizala: „Marija! mati nebesfke milofiti! mati usmiljenja! tebe isvolim v prihodnje svojo mater. Profim te, ne saversi moje proshnje, in vsemi me revno, sapufheno firo-tizo v shtevilo svojih otrók. Bodi mi odshimal ljubesniva mati!“

* * *

Marija je bila she na semlji ljubesniva besfedniza per svojim Boshjim Sinu. Koliko vezh je ona sdej besfedniza v nebesih. Tudi mi perbeshimo pod njeno obrambo. Tudi nam naj je ona mati. Tudi mi hozhemo s sveto Teresijo klizati: Marija! mati Boshje milosti! tudi mi te isvolimo svojo mater! Bodi nam, profimo te, kar si bila sveti Teresii, ljubesni polna mati, mogozhna besfedniza per svojim Sinu. Tudi mi shelimo biti tvoji svesti in poboshni otrozi, ki si persadevajo, ne le s molitvijo, ampak fosebno s posnemanjem tvojih lepih zhednost tebe zhaftiti. Svesti si bodimo, de homo potim tudi od nje pomozh dobili, kakorfhno je Teresija v vsm svojim shivljenji imela.

---

*Otrozi! molite, de vam Bog starshe dolgo
ohrani!*

Kmalo se je na dobrim otroku Teresii vidilo, koliko je ona s bogabojezho materjo sgubila. Dekliza, poprej tolikanj gorezha, kmalo sazhenja navadno duhovno branje opufhati. Tudi gorezhnost v molitvi in v premishljevanji je peshala. Ne de bi, kakor poprej, is serza molila, se je v druge rezhi samishljevala. Namesto sgódb Svetnikov in drugih k dobrimu spodbudnih bukev, je le nezhi-mernih in posvetnih ifkala. Ko bi njena mati shiva bila, bi tega ne bila pervolila. Ozhetu, ki je bil s drusimi opravili obsut, is perviga to ni bilo snano, in je she le svedil, ko je bilo prekasno. Ena teta pa, ki se je po smerti matere, vedno s

Teresijo drushila, je bila fama odvezh nezhimerna, de bi ne bila tudi Teresije na svojo stran pervabila. Bila je dan na dan bolj nezhimerna. Kolikor pa je nezhimernost dojemala in rasila, ravno toliko je njena poboshnost ali andoht, njena gorezhnost v molitvi, njeno tiho, krotko in samotno shivljenje slabelo in pefhalo. Tudi njena ljubesin do Boga se je ohladila. Poprej je vfako uro dobro in svefsto obernila; sdej se je po pol dné v nezhimernih rezheh, v lepotizhenji, v rasveseljevanji, in nemarnosti mudila. Njena velika frezha je bila, de per vfm tim vender na svoji nedolshnosti ni fhkode terpela. Bila pak je she v nevarnosti, fhkodo terpeti. Ona fama je sposnala, de ima le varftvu in profhnji Marije, svoje namefne matere, sahvaliti, de je, kar je nar imenitnifhi, svojo devifhko zhiftoft neomadeshevano ohranila.

* * *

Koliko, posebno shenfkiga spola, jih je nedolshnost ofkrunilo, ali she zelo sgubilo, ker so bili prenezhimerni. Nezhimernost, posheljenje viditi in se kasati, hlepenje dopafti, je bilo she nefhteovilnim mladim ljudem perva stopnja v pregreho. Zhafne, poshtene devize! persadevajte fi narpred Bogu dopafti! Boshje sveto okó nad vami budí, pred njim se ne morete fkriti; vidi vas tudi v témni nozhi. Glejte, de se temu svetimu ozhefu nikdar ne samerite! Na tim vam mora vse leshézhe biti, de Bogu dopadete. To vas bo vfaziga, tudi nar manjfhiga greha soper devifhko framoshljivost varvalo.

Telefna bolesen je dušno sdravje.

Teresiin ozhe ni bil kmalo svedil, kako možno de je njegova hzherka v dobrim opefhala in v kako nevarnim ftanu je njena duha. Mogel je, mende, vezh po drusih svediti, kakor je s lafhnimi ozhmi vidil in sapasil. To osnanilo ga je možno shalilo. Vmifhhljeval fi je pomozhke, svojo mlado Teresijo od vterjene nezhimernosti in od nagnjenja do rasvaje in vefeliz odverniti, in jo sopet k tihimu in famotnimu shivljenju spraviti. Pomozhik, ki fi ga je bil isvolil, in ki je tudi nar prpravnihi bil, je bil ta, de jo je Avgufhtinarfkim nunam dolgo v nauk in v fkerb dal. Tiho in famotno shivljenje v klofhtu je v Teresii v kratkim poprejfhnje poboshnost obudilo. Per vfakdanjim fprashevanji vefsti je hitro svoje poprejfhnje pomote fposnavala, jih ferzhno obshalovala in objokovala. Duhovne bukve, ktere je sdej sopet brala, fo ji na novo gorezhnost v ferzu vnele, ktera je bila per branji sapeljivih bukev popolnoma ugafnila. Poprejno vefelje do molitve in premifhhljevanja je v nji sopet oshivelo, in tudi svoje nezhimerno obnafhanje, kterimu se je od nekaj zhafa fem bila vdala, je opuftila.

Teresija je she bila na poti poboljshanja, vendar she ne zelo poboljshana. Ali treba je bilo, de je bila popolnoma in do dóbriga poduzhena in poboljshana, in slasti v prihodnje povernjenja v greh obvarvana. V ta namen ji je ufmiljeni Bog hudo bolesen poflal. V takim ftanu je ozhe ni hotel v

klofhtu pufiti, ampak jo je domu vsel. Nizh ni bilo samujeniga, kar bi ji perpomoglo, poprej se osdraviti. Vender je mogla po Boshjim modrim in dobrotljivim fklepu poprej na dufhi popolnoma osdravljena biti. In bolesen je v refnizi per nji ta blasheni namen dosegla. Sakaj, zhefar bi se fizer nikakor ne bila nauzhila, jo je bolesen isuzhila, namrezh nezhimernosti vfiga posvetniga. Tukej je sposnala, de rasun Boga ljubiti in njemu flushiti, je vse nezhimerno. Torej je terdno sklenila, se od posvetne nezhimernosti popolnoma lozhiti, in v kakim duhovnim ftanu Bogu flushiti, in sa svelizhanje dufhe fkerbeti.

* * *

Pazh prav in refnizhno tedej pravi f. Krisofom: „Kaj je bolnifhka postelja drusiga, kakor pomozhik, kteriga nam Bog da, de bi se pomót in posheljivosti ozhiftili?“ In ref, Bog ni le f. Teresije, ampak veliko tavshent drusih na telefonu bolnih na dufhi osdravil. Ako ti tedej Bog bolesen poshlje; vdaj se v njegovo voljo, in ne toshi! On bo tvojo bolesen v tvoje vezhno dobro obernil. To veruj in terdno se sanefi.

Boshja zhaft, in fkerb, svojo dufho svelizhati, je nar perva dolshnost.

Teresija je dvajseto leto dosegla. Sdej je hotla svoj fklep spolniti, svetu umaknjena v duhovnim shivljenji Bogu flushiti, in v pokoji in pobosh-

nosti sa to, kar je narpotrebniſhi, sa svelizhanje ſvoje duſhe ſkerbeti. Ta namen je ſvojimu ozhetu rasodela, kateri je pa prav s nejevoljo ſliſhal, de je njegova hzhi namenjena iti v kloſhter, ker jo je on vſe drugazhi ofkerbeti miſlil. Ona pa, ker je bila terdno ſklenila; ſe ni dala odverniti, deſi ravno ozhe ni hotel nikakor dovoliti in ſe je po vſi mozhi ſoperſtaval. Nikdar ne ſmejo ſtarſhi otroka v kak ſtan ſiliti, ali ga od njega ſilama odvrazhevati. Ker tedej Teresija ne s proſhnjami, ne s pregovarjanjem od ſvojiga ozheta pervoljenja ni mogla dobiti, in je vender v ſvojim ſklepu Boſhjo voljo ſpoſnala, kateri ſe ni vſtavljati, ſe ji je po frezhi permerilo, de je bila v deviški karmeli-zharſki ſamoſtan s veſeljem vſeta.

* * *

Teresija je iſvolila kloſhterſki ſtan. Tudi tebe, o Kriſtjan! je Bog nameſto kloſhterſkiga, v ta ſtan poſtaval, v katerim ſi. Opravljaj in ſpolnuj ſveſto dolſhnoſti tiga ſvojiga ſtanú — delaj in opravljaj vſe ſvoje opravila in dela is ljubezni do Boga, s reſnizhnim namenam, njemu v vſim dopaſti; ſtori vſe to po lepim nauku in lepim ſgledu Jeſufa Kriſtufa, potim te bo tvoj ſtan takó svelizhaniga, zelo ſvetiga naredil, kakor je kloſhterſki ſtan ſveto Teresijo in veliko drusih poſvétíl in svelizhal. Ako pak ne boſh dolſhnoſt ſvojiga ſtanú ſveſtó ſpolnoval, te ne more noben, tudi ne nar oſtrejſhi kloſhterſki ſtan v nebefa perpraviti, in te ne bo perpravil.

Kako hitro se ohladi tudi nar vezhi gorezhnost, zhe se vedno na novo ne spodbuduje!

S shivo gorezhnostjo je Teresija prvo ali novofhko leto svojiga klofhterfkgiga shivljenja sazhelda, ga ravno tako podaljshevala, in ga s pras-nizhno perfego klofhterfke obljuje dokonzhala. Pa komej je tiga eno leto preteklo, she je sazhelda spet nje gorezhnost v Boshji flushbi, njeno veselje do molitve, njena shelja do duhovniga branja, njena ljubesen do duhovne vaje odjenjevati in se hladiti.

* * *

Tako nestanovitni so ljudje v dobrim! Tudi v svojih resnizhnih in nar terdnihfhkih fklepih se spotikajo in padajo. Kar nizh se tedej ne sme zhlovek nase sanesti; vse dobro v njim dela gnada Boshja. — Bog pak hozhe, de ga té gnade profimo. Pa tudi s profhnjo in molitvijo famo ni opravljeno. S. Bonaventura pravi, de Bog in zhlovek fi morata med sabo tovarfhiti. Poglavitno vrednost Bog da, zhlovek svoj prid in persadevo. To je, zhlovek mora s gnado boshjo delati, in truditi se, po nagibovanji gnade shiveti. Bog nam podaja svojo roko, mi pak se moramo po nji stegniti, de naf bo Bog nase potegnil, se nam perblishal in pomagal. Kako kmalo, kako lahko pade mlado shibko dete, ako se roke svoje matere ne dershi!

---

*Bog ti pomaga vstati, kader padesh, ne
vstavljaj se mu!*

Poflufhajmo, kako Bog v drugizh mlazhni Teresii is padza pomaga, in jo s svojo gnado k sebi vlezhe — kakó se pa tudi ona rozi, ki jo vsdigniti hozhe, ne vstavlja, ampak svoje roke steguje, Boshje mogožno in vsmiljeno narozhje dofezhi.

Bila je Teresija nekiga dné v zerkvi in je molila. Tedej se je permerilo, de je pogledala na neko podobo neufmiljeno rastepeniga Svelizharja. Ta nagli pogled ji je zelo ferze pretrefel. V njeni dufhi se je per ti prizhi safvetilo, in sposnala je, kaj de je storila, kako je omagala, v prvi gorezhnosti opefhala, kako se je v dóbrim ohladila in omlazhila, in kako nevredno se je s tim storila svojiga nebefhkiga shenina Jesufa Kristufa. V britkosti in fkefanji je sazhela grenke folse prelivati. Padla je pred to podobo na kolena, in je, kakor nekdej Peter, ki je bil svojiga Gospoda trikrat satajil, savolj svoje dofedanje pregrefhne neflanovitnosti britko jokala. S terdnim saupanjem je ozhi vperla na podobo svojiga rasfhibaniga Svelizharja ter klizala: „O Gospod! ne vftanem spred tebe, dokler mi ne dodelifh toliko mozhi in gnade, de v prihodnje vezh ne padem v greh mlazhnosti, temuzh ti s zelim ferzam vdana, svefto in ftanovitno flushim.“ In ref, od tiga zhafa Teresija ni vezh omahovala v Boshji flushbi, temuzh je neprenehama in vedno s novo gorezhnostjo hodila po poti zhednosti in svetosti.

Bog je s svojo gnado Teresii serze spodbudal. Teresija se ni soperstavila, ampak je pučila Boshjo gnado v serzu delati; ji ni nobeniga, tudi ne nar manjšhiga sadershka nasproti stavila.

* * *

Pa vřak ne stori tako, ako mu Bog ob frezhnih urah v misel da: „V veliki nevarnosti si, svojo duřho pogubiti; delaj pokoro, sprařhaj svojo veřt, obshaluj svoje grehe, spovej in poboljšhaj se!“ Zhakaj, odgovori marfikteri v svojih mislih; drugikrat, o velikinozhi; sdej ne more biti, imam druge opravke. Bog ga hozhe rasřvetliti, de bi se sposnal in spreobernil, on pa luzhi Boshje milosti saveře stavi, de mu ne more serza preřhiniti. Ravno tako dela s gnado Boshjo, kakor sařpanez s solnzhnimi sharki. De bi ga solnzhni sharki v njegovim toshljivim spanji ne motili; ob postelji in ob oknih sagrinjala raspne, in vse sapre, de bi ga le noben shark ne sadel, in bi torej prav mirno samogel pozhivati. Zhe tudi Bog svoje milostljive roke nasprot molí, de bi ga vsdershal, kader pada, sgubljeniga na pravo pot perpeljal, pogresnjenimu kvishko pomagal; ga vender nehvaleshnik nasaj suje. Saj ti se ne vřtavljaj Boshjimu dobrotljivimu persadevanju sa tvoje spokorjenje. Boshji milosti soperstaviti se, bi bila pregreha soper svetiga duha — velik, hud greh. Ne delaj se tiga greha kriviga! posluffhaj notranje opominjevanje svoje veřti; Bog te hozhe poboljšhati in svelizhati. Ne brani se mu, kakor se mu sveta Teresija ni branila.

Rasfvetljena in uterjena po Boshji gnadi, poti kreposti od tistihmal ni vezh sapustila.

Kdor bo stanoviten do konza, bo svelizhan.

Mat. 10, 22.

Teresiino ferze je bilo sdej sa vselej spreobernjeno, in vsa ljubestin do sveta in svetnih opravil v njim saterta; nasproti ljubesen do Boga in vfiga nebeshkiga ushgana, veselje do molitve in drusih svetih vāj povernjeno, nespreminljivi sklep refnizhniga in stanovitniga poboljšhenja storjen in dershan. Sposnala je, kako malo zhlovek sam od sebe samore, torej je neprenehama gorezhe Boga profila, de bi svojimu sklepu svešta ostala. Tudi Marii in svetimu Joshefu se je v proshnjo perporozhevala, de bi v dobrim stanovitna ostati samogla, slasti ker je she tako mislila, de je po nju proshnji milost spreobernjenja od Boga sadobila. Ravno tako si je vezhkrat pred ozhi stavila sgled svete Magdalene in svetiga Avgufhtina, ter se shnjim k stanovitnosti spodbudovala. Vlak dan je bitko shalovala savolj smot poprejshniga shivljenja. Ni bila sadovoljna jih s pogofsnimi solsamu spirati, temuzh jih je tudi s ojstrimi deli pokore isbrifovala. Kader je premishljevala, kam bi bila sabredla, ko bi bila v svoji mlazhnosti dalje ostala, in ko bi je ne bilo Boshje neismerno usmiljenje is nje otelo; je vsa trepetala in lasé so ji po konzu vftajali. Sakaj, ni drusiga mislila, kakor de bi bila móгла vezhno pogubljenabiti. Sato tudi ni mogla nikoli Boga sadosti sa-

hvaliti: „Vekomej ne bom nehala Boshjiga ufmljenja povsdigovati,“ je s kraljevim prerokam Davidam klizala. In vedno vnovizh in vedno bolj se ji je shelja vnemala, Bogu smirej goreznhifhi flushiti, in nikdar ne omagati; in v refnizi ni vezh omagala.

* * *

O de bi pazh tudi mi she enkrat po poti zhednosti in svetosti stanovitno hodili, in se ne povrazhevali vedno nasaj v stare, ravno tiste grehe in smote! Kaj nam pomaga vedno spovedovanje, ako se pa nikoli refnizhno in sa terdno ne poboljšhamo in greham ne odpovemo. Ali nismo tako med tiste fhteti, od katerih sveti Peter (II. Petr. 2, 22) pravi, de so fvinjam enaki, ki se po kopanji sopet v blatu valjajo, — ali pa pfam, kateri is shelodza versheno sopet poshrejo? Kje je tû kaj stanovitnosti v dobrim? Kako bomo svelizhani, ako do konza v dobrim stanovitni ne ostanemo?

*Koliko premore ferze, ktero v ljubeshni do
Boga gori!*

Teresii ni bila sadofti njena lastna goreznhofst v flushbi Boshji in v delu svelizhanja, temuzh se je s vfo mozhjo persadevala, tudi druge k nji spodbuditi. Neisrezheno je, koliko je ona v ti rezhi storila, tako de se is tega v refnizi rasviditi samore, koliko ferze premore, ktero je popolnoma vneto sa ljubeshen Boshjo, sa goreznhofst v njegovi flushbi, sa lastno in drusih svelizhanje. Pred vsm

drugim si je persadevala med svojimi sestrami ojtrosti klofhterskiga shivljenja spet vpeljati, ktera je s zhasama slo saftala bila. Lahko je misliti, koliko vpora in nasprotja de je per tim mogla prenesti. She veliko vezhi teshave pak je mogla preterpeti, ko je sklenila vezh klofhtrov svojiga Reda napraviti, de bi Bog bolj zheshen bil, in v vezhni prid nefhtevelnih neumerjoznih duh, ktere so shelele, odlozhene od saderg sapeljivofti, v klofhtrih, kakor v varnih savetjih, svojiga vezhniga svelizhanja ifkati. Od vsih strani so se ji mozno soperstavili duhovski in deshelski stanovi. Marfikteri so jo grosovitno in nekerfhanfko preganjali. Sto in sto drasih bi bilo per tazih in tolikfhinih oроверah od svojiga sklepa odstopilo; Teresija je na Boga saupala in nar hujfhi nasprotja premagala. S Boshjo pomozhjo je delo dokonzhala, kteriga je bila s Bogam sazabela. Per njeni smerti je bilo dva in trideset klofhtrov, ktere je ona postavila, in v njih spet ojtrost vpeljala, kakorfhna je bila od sazhetka tiga Reda.

* * *

Sveti Pavl je rekel: „Vse samorem v njim, kteri mi mozh da.“ Ravno to je smela tudi sveta Teresija sa njim rezhi; sakaj tudi ona je samogla in premogla vse v njim, kteri ji je mozh dal. In kdo je bil ta, v kterim in po kterim sta sveti Pavl in sveta Teresija tako neisrezhenno velike rezhi samogla? Bog je bil in njegova vfemogozhna gnada. Kaj samoremo storiti tudi mi bres Boshje gnade in pomozhi? S. Avgufhtin nam saterdi, de bres Boshje gnade in pomozhi nizeh dobriga nifmo v stanu

floriti. Njegova pomozh nam je she k nar manjšim opravkam tako potrebna, kakor desh in solnzhna gorkota semlji, de shito raste. Torej ne smemo nikdar kakiga dela ali opravila sazheti, predenj Boga njegove pomozhi in blagoslova profimo. Le kar se s Bogam in s saupanjem na njegovo pomozh sazhe, se dobro iside.

Ufsto blebetanje she ni molitev.

Teresija je pridno in pogosto molila. Ni imela prav odlozhenih ur sa molitev, molila je pa po uku svetiga Pavla neprenehama, ker je svoje misli in serze vedno per Bogu imela. Sgoli ufne molitve ni nikoli opravljala. Vselej je v serzu to mislila, kar je sgovarjala, she zelo bolj je v serzu molila, kot s ufimi. Vezhkrat se je satopila v globoko premishljevanje, in je bila bolj enaka svefsto molezhimu Angelju, kot zhloveku. V takim ftanu so jo neki dan flifhali klizati: „Oh! en sam Bog, ena sama smert, ena sama dufha.“ Tifti, ki so jo flifhali klizati, so fizer besede umeli, pa niso vedili, kaj de hozhe s tim rezhi. Po dokonzhanim premishljevanji so jo prafhali, kaj jim je hotla s timi besedami povedati. In ona jih je takole rasloshila: „Le en sam Bog je. Ako tiga rasshalimo in rasferdimo, nimamo nobeniga drusiga, de bi ga pomozhi profili. Tudi je le ena smert, rezhe dalje. Kdor enkrat nefrezhno umerje, te nefrezhe ne more vezh popraviti. Sadnjizh je rekla, ima tudi zhlovek eno

famo dušho, zhe je ta sglubljena, nima nobene druge, de bi jo samogel svelizhati.“

* * *

Nikomur se ne more zhas odlozhiti, kdaj ravno naj moli. Vender nej dobri kristjan moli sjutrej in svezher, pred jedjo in po jedi, pred delam, posebno pa per Boshji flushbi. Sveta Teresija ni le ob tih zhasih molila, ampak molila je neprenehama.

Se vé, de kraj molitve je prav sa prav zerkev, vender je zeli svet Boshja vesh; ni ga kraja ne kota na semlji, kjer bi Bog prizhijozh ne bil. Torej se samore povsod moliti. Teresija je povsod molila.

Ko pa molimo, mora nafha molitev ferzhna bita. Sakaj vfaka molitev mora is ferza priti, de bo Bogu dopadljiva. V ferzu in v ustih mora eno biti. Kar jesik isgovori, nej ferze misli in obzhuti. Tako je sveta Teresija molila. Kdor ne dela tako, ne moli, ampak prasne besede govori in blebeta, kar Bogu nikakor dopasti ne more. V svoji pridigi na hribu je Jesus ozhitno omenil, de mu taka molitev nikakor dopasti ne more, kjer je téle imenitne besede govoril: „Ako molite, ne delajte toliko besedi.“ Satorej ni mozh dosti opomniti in saterditi, de: *Rajshi en Ozhenash prav, kakor pa deset, ali dvajset slabo.*

V refnizi ponishni se ne boji ponishevanja.

Sveta Teresija je bila v duhu ponishna. Slovezha je bila v vseh zhednostih, in velika v ozhéh drusih; majhna pak se je vidila sama sebi. Govorila je, kakor de bi nizeh dobriga na sebi ne imela. Veliko grefhnizo je pogosto sama sebe imenovala; nizeh ji ni bilo hujshi slifhati, kakor de bi jo bil kdo, v zhimur si bodi, pohvalil. Takrat je ali molzhala, ali pa prozh shla. Ljubshi ji je bilo, in bolj jo je veselilo, tudi ni bila nikoli nejevoljna ali serdita, zhe jo je kdo grajal. Klizala je: „o jest uboga grefhniza! vse to, in she veliko vezh saflushim sa svoje obilne smote. She prav hvaleshna sim milostljivimu Bogu sa vse to, de me le ni po mojimu saflushenji vezhno savergel v pekel.“ Tolikshino je bilo njeno ponishevanje pred ljudmi; kolikshino je moglo she le pred Bogam biti. Do prahu se je pred Bogam ponishevala, in se njegoviga usmiljenja in dobrot popolnoma nevredno shtela.

* * *

Ponishnost je zhednost, ktera se nad nobenim Kristjanam ne sme pogrefhati. Torej jo je tudi Teresija v tako obilni méri imela. Ponishnost mora podstava biti slednjimu poslopju kreposti, zhe ne, se bo kmalo poderlo. Na taki vklad je Teresija svojo krepost ustavila. Bres ponishnosti ni zhednosti. Sveti Avgushtin pravi: Kdor hozhe kerfhanfko krepostin biti, in mu perve vseh zhednost, *ponishnosti* manjka; on dela ravno tako, kakor de bi prah na

veter nôfil. De bi tedej Teresija s dobrimi deli obilne in velike saflushke sa vezhnost si perdo-bila; se je h zhednosti vsih zhednost, h poglavitni kreposti — h ponishnosti persadevala. Kristjan! oglej se v njenim sgladu! Shelish pa resnizhno, te prafha f. Bernard, in s terdno voljo ponishnost do-fezhi; vedi, de se ne smesh bati po poti ponishe-vanja hoditi. De se pa ponishash, ni potreba, de si marfikake smote in pregresfhke domishljujesh. Le svojo vest odkritoserzhno sprafhuj in preiskuj; in najdel boh vsrok, se bres hinjavstva in hlimbe po-nishevati. Sakaj neshtevilno grehov te bo framotilo. Grehe sam sebi perpifuj; kar pa na sebi dobriga vidish, Bogu, darovavzu vsih dobrót, perlásti. Tako je delala v ferzu ponishna Teresija.

Pot krisha 'je pot v nebefa.

Kakor slato v ognjenzi, tako je bila sveta Teresija v terpljenji skufhana. Bog ji je namrezh dal veliko terpeti; s nar hujshimi in nar britkej-shimi bolesnimi jo je obifkoval. Sama je sposnala, de je v shtirdefetih letih komej eno uro popolnoma sdrava in vsih bolezhin profsta bila. Le kader je Sveto Reshnje Telo prejemala, je per ti duhovni jedi vsih bolezhin posabila. Sizer pa je bil sanjo neprenehama zhas terpljenja. Nikdar pa ni bilo vi-diti na nji tudi ne nar manjshiga snamnja nepoter-peshljivosti. S terpljenjem je bila popolnoma sosna-njena in sperjasnjena, terpljenje ji je bilo tako lju-ba tovarfhiza, de bi bres njega ne bila mogla

shiveti. Sato so jo tolikrat slifhali klizati: „Gospod! ali umreti, ali pa terpeti.“ Ako so ji njene sestře tovarfhize rekle: „Pazh koliko ti je terpeti, ali ti ni she terpljenje pretéshko? jim je odgovorila smehljáje: „Zhe smo dóbriga is Gospodove roke prejeli, sakaj bi tudi teshavniga in hudiga s hvaleshnostjo ne vseli?

* * *

Dokler bomo na tim svetu shiveli, nam nebo nikdar mozh prav bres terpljenja biti. O de bi pazh tudi nikoli bres poterpeshljivosti ne bili! O de bi tudi terpljenje tiga sveta s tako stanovitno poterpeshljivostjo vselej prenesli, s kakorfhno ga je sveta Teresija prestala! Terpljenje, zhe prav nar hujshi, je ona s voljnostjo in bres vfake pertoshbe is Boshje roke sprejemala. Ali bi se nam spodobilo, proti terpljenju, s kterim naf Bog v nafhe dobro, obiskuje, shalofne glafove sagnati? She le roko poljubimo Ozhetu, s ktero naf tepe! Tepe, de bi naf osdravil, vsdignil in svelizhal — de bi naf po poti krisha v nebefa perpeljal.

Storite dobro jim, ki vas sovrashijo!

Mat. 5. p. 44. v.

Sveta Teresija je imela tudi sovrashnike. Sama pa ni nikoger sovrashila. Vse ljudi si je mislila brate in sestře v Jesufu, svojim Gospodu. Njen tudi nar hujshi sovrashnik is njeniga ljubesnjiviga in dobrovoljniga ferza ni bil isklenjen. Nikdar ni

bilo na nji viditi kake nejevolje do tistih ljudi, kateri so jo neusmiljeno preklinjali in preganjali. Še le sosebnost ljubeseu jim je skasovala, in si je persadevala jim dobro storiti, kjer koli je mogla. Takofhne skasovanja ljubeseu je na toliko gnala, de je neki shkof od nje rekel: „Kdor per Teresii hozhe dobro opraviti, naj jo le smerja, ali ji kako drugo krivizo stori.“

* * *

„Sovrashnike ljubiti, ljubiti té, ki naf sovrasshijo in zhertijo — tim dobro delati, ki nam le hudo shelé in delajo — sa tiste moliti in profiti, ki nam vse mogozhe hudo naklanjajo, in nar neusmiljenifhi preganjajo; o kako teshak je leta nauk! In vender je nauk kerfhanstva. Dobro je sposnala sveta Teresija ta nauk, torej ga je tako na tanko spolnovala.

Zhe svoje nagnjenja uprafhamo, imamo li sovrashnike ljubiti? je ref, de bodo odrekle, in nam govore: „Oko sa oko! sob sa sob (to je hudo sa hudo)!“ Kaj h timu pravi sveti Evangelij, Kristufov nauk? Ne soperstavljaj se mu, pravi Jesuf, kateri te rasshali! Ako te kdo na desno lize vdari, pomoli mu tudi levo. Ljubite svoje sovrashnike, nam on saterduje, vofhite jim dobro, kateri vam hudo shelé. Storite dobro jim, ki vaf sovrasshijo. Profite sanje, ki vaf preganjajo, in krivizo delajo. Zhe svoj dar pernefesh k altarju, pravi on, in se tam spomnifh, de ima tvoj brat kaj soper tebe, pufi ondi svoj dar pred altarjem, pojdi poprej spravvit se s svojim bratom, in tedej pridi in daruj svoj

dar (Luk. 5, 23.). Sveti Evangeli nozhe tedej jese in serda, ne mafhevanja; ampak ljubesen, vfelej ljubesen do nashih tudi nar hujshih, nar terdovratnihih sovrashnikov od naf hozhe imeti. Ko bi hotli le prijatle ljubiti, govori sveti Evangeli, kaj bi bilo to veliziga? Ali ne delajo tako tudi nejeverniki in gresfhniki? Od naf se tirja vezh, kakor so nejeverniki imeli, se tirja zela ljubesin, se tirja ljubesin do sovrashnikov. Nash nebesfki Ozhe da svojimu solnzu sijati na dobre in hudobne, in da deshiti ravno tako na njivo gresfhnika, kakor na polje pravizhniga; tako moramo tudi mi, njegovi pokorni otrozi, vse ljudi — tudi svoje sovrashnike ljubiti.

Kdor ni tudi sa vezhno svelizhanje dushe blishnjiga skerben, ga she ne ljubi prav in popolnoma, kakor ga je Teresija ljubila.

Sveta Teresija si je persadevala Boshjo sapoved ljubesni do blishnjiga tudi od te strani prav natanko spolnovati. Vse bi bila rada v nebefa perpravila, ko bi le bilo v njeni mozhi. Kar je premogla, je gotovo storila; je namrezh nevedne uzhila, smotene na pravo pot vodila, gresfhnike k pokori nagibovala. Kjer so pa bile njé mozhi preflabe, se je k molitvi satekla in k Bogu sdihovala, de bi njih serza rasfvetlil in spreobernil. Slepota nejevernikov in krivoverzov jo je tolikanj v serze bodla, de je velikrat britko jokala, in grenke solse prelivaje, jih svojimu usmiljenimu Jesufu perporo-

zhevala. Molila je sanje, in svojo molitev s ojstrimi deli pokore podpirala, ktero je v njih spreobrnjenju Bogu darovala. In de bi njeno molitev in njene pokorila v poboljšanje grešnikov she bolj teknile; je v svojih klofhterfskih postavah sapovedala, de naj vse nji podloshne osebe Reda molijo in dobre dela dopernafhajo v ta namen, de bi Bog duhovnim ofkerbnikam, pridigarjem, spovednikam in drugim duhovnim pastirjem, katerim je svelizhanje dušh perporozheno, gnado in mozh dodelil, de bi krivoverne in grešnike od poti greha in pogubljenja saverniti samogli. Rasvidila je namrezh, kako shalofsten je stan krivovernikov in grešnikov, in ob koliko obilnih dobrot sa vezhnost sami sebe perpravijo. V takim tresnim prevdarjanji in premishljevanji nebeshkih dobrot, se je ona popolnoma preprizhala, kolikofhnih dobrót se obropajo vsi tisti, ki v grehah shivé in v grehah umerjo; torej ni le obljube ponovila, sama greha se varovati, temuzh tudi odsihmal she bolj fkerbeti, de bi se drugi greha varovali. Od tiga zhafa se je s vsimi dušhnimi in telesnimi mozhmi persadevala grešnike spreobrazhati.

Prav lepo govori sveti Jakob: „Kdor grešnika od njegovih krivizhnih potov odverne, vedi, de on dušho od pogubljenja rešhi, in de mu k odpushenju njegovih grehov, zhe bi jih bilo she toliko, perpomore.“ Kolikokrat imafh perloshnost, bodi si tù ali tam, kogá od greha sdershati! O, ne samudi tako drage perloshnosti, ampak glej,

kako bi se samogla pregreha sabraniti! Kolikokrat se da s pregovorom, s dobro besedo v poduzhenje in poboljšhanje grešnika perpomozhi! O nikar ne samudi, ako ti je mozh, s dobrim naukam kakimu zhloveku k spreobrnjenju in poboljšhanju pomagati. Ne rezi: „Spovednikam, pridgarjem, duhovnim gre gledati in si persadevati, ljudi poboljšhati in spreoberniti.“ Tudi tebi mora na vezhnim svelizhanji tvojiga blishnjiga leshezhe biti. She le s tim morash pokasati, de svojiga blishnjiga is zeliga ferza ljubish. Koliko si je Teresija sa vezhno svelizhanje krivoverzov in grešnikov persadela. Ako ti nemoresh sanje drusiga storiti, samoresh saj moliti. Tudi Teresija je molila.

Revni kruha ishejo, in ga per Teresii najdejo.

Vsi revni in stiskani, ki so Teresijo boshjiga darú profili, so pomozh dosegli. Nobenimu potreb-
nimu ni odrekla. Vsim je delila s ljubesnijo in po svoji môzhi. Siromakam in bolnikam bres raslozhka je bila skerbnna mati. Ravno tako usmiljena je bila do ubogih in se pokorezhnih dušh v vizah. Molila je sanje, se pokorila in druge dela opravljala.

* * *

Ko bi ti v potrebi bil, in kogá pomozhi profil, pa nobeniga milostljiviga darú ne prejel; ali bi ti ne bilo tefhko per ferzu? Nasproti pa, kako dobro bi se ti sdelo, in kolikanj bi te veselilo, ko bi ti v svoji nadlogi dobrotljivo ferzé dobil, kterimu bi se smilil, in bi ti zelo s blagimi darovi po

svoji môzhi is stiske pomagalo. Kar pa ti nimash rad, ti Jesuf, tvoj Gospod govori, tiga nikomur ne stori — kar pa sam rad imash, tudi drugim delaj. Sveta Teresija se je ravnala po tim nauku svetiga Evangelija. Tudi ti ga spolnuj. Shivi Eden, kateri ti bo dobro, kar revnim storišh, poplazzhal. Sakaj kar ubosimu storišh, to Jesuf, kakor sam pravi, tako sprejme, kakor de bi bilo njemu in sa njega storjeno. Ako tedej révesha vidish, pravi sveti Krisostom, misli si, de Kristuf nadlogo terpi, de je lazhen, de nima kje prenozhiti, de nima oblazhila, de je sapufhen, de je bolan in te pomozhi profi. In Jesufu svojimu Svelizharju faj ne bofh profhnje odrekel?

* * *

She revnisthi in pomozhi potrebnisthi od ubosih in filo terpezhnih na semlji, so dushe v vizah. Tamkej v mestu ozhishevanja grosovitno terpé in hrepéné po odreshenji. Tamkej omagujejo in se pokoré, in koperné, de bi she skorej do sadnjiga vinarja plazhano bilo. Tamkej morajo plazhevati svoje dolgove, ktere so si v shivljenji s grehi nakopavale. Dobro je Teresija njih filo sposnala in jim torej pomagala. Tudi ti jim ne odrezi svoje pomozhi. Pomagaj jim s molitvijo! Koristna in svelizhana misel je, pravi s. Pismo, sa mertve moliti, de bodo grehov ozhisheni. Slahti jim bodi v prid s dobrimi deli, in daruj jih Bogu sa njih dolg! Usmili se jih! tvoji bratje in tvoje sestre v Kristufu so. V vezhnosti ti bodo hvaleshni; sam Bog bo tvoj plazhevaviz.

*Devishka zhast, nar imenitnishi blago na
semlji, je bila tudi nar imenitnishi blago
svete Teresije.*

Gledé na spodobnost in framoshljivoſt je bila Teresija zhes vse drugo ſkerbna. S vſo mozhjo ſi je persadevala zhiftoſt ſerzá ohraniti. Lepi venez zhiftoſti je nefla ſabo v grob in v vezhnoſt.

* * *

Nar krepkejſhi ſmed pomozhkov, ki ſo ſveti Teresii od detinſkih let ſim ſoſebno perpomogli nedolshnoſt ohraniti, je bila framoshljivoſt. Ona tudi v reſnizi ſaſluſhi ſmed vſih pomozhkov, zhiftoſt ohraniti, perva imenovana biti. Sakaj zhe je framoshljivoſt ſgubljena, je tudi poſhtenje in s timi tudi nedolshnoſt in devishka zhiftoſt ſapravljena. Sramoshljivoſt mora biti bramba in varhinja devishkiga ſaklada. Ona je mozhna in terdna ograda, ktera oſtudno pregreho nezhiſtoſti ſhe ſadershuje. Kdor to ſteno podere, nezhiſtoſti ſhiroko vrata odpre. Kogar framoshljivoſt vezh ne brani, njegova nedolshnoſt je ſkorej ſgubljena. Pod njenimi perutmi je perſhla ſ. Teresija do vrat vezhnoſti pred ſedesh Boſhji, in ni kar nar manjſhi ſhkode terpela na ſvoji nedolshnoſti.

Spoſhtovani mladenzhi! ſpoſhtljive devize! podajte ſe tudi vi pod to obrambo, de tudi vi na ſvoji nedolshnoſti nebote ſhkode terpeli. Bodite framoshljivi, kolikorkoli je mogožhe! Ne ſamo v prizho drusih, in ozhitno; ampak tudi kader ſte

fami, ko nimate nikoger sraven sebe, ko vas nihzhe ne vidi, kakor vse vidijozhe in vse presegljivo Boshje oko; bodite popolnoma framoshljivi, kakor vam vest veleva; bodite zhisti in spodobni sami do sebe, sosebno sjutrej in svezher, kader se oblazhite in slazhite. Naj se vam to, kar je soper spodobnost, nikdar majhno ne sdi. Slahti spodobni bodite pred drugimi, de nikoger ne pohujshate. Kolikokrat se pohujshanje dela s nemarno, nespodobno — pogosto s nalash neframno nosho oblazhil! O de tako malo ljudi verjame, koliko pohujshanja se stori s preshernimi, rasujsdanimi in premalo spodobnimi oblekami! Stoterim in stoterim je bila obleka vabilo, ki jih je k nezhistosti mikalo, okufili so ga, in neframno ob svojo zhaft in poshtenje pershli.

Verh pomozhka sferbne framoshljivosti, je sveta Teresija she drusiga imela, namrezh vedne prizhjozhnosti Boshje. Mislite si tudi vi Boga vedno pred ozhmi, slahti ob uri skufshjav! Ako se ne upate te, ali druge rezhi storiti v prizho starshev, spovednika, ali drusiga poshteniga zhloveka; kako bi se samogli predersniti, to pred oblizhjem Boshjim storiti?

She en tretji pomozhik, ki je Teresii flushil, svojo angeljsko zhistost ohraniti, je bilo krotenje ozhí in ushé. Ona je namrezh ozhí in ushésa pred vsemi rezhmi saklepala, ktere bi bile vtegnile ji neposhtene misli in sheljé v ferzu obuditi. Ravno tako tudi vi ozhí in ushesa odvrazhajte od vsiga, kjer bi utegnila nevarnost biti, de bi kaj devishki zhistosti nasprotniga vidili ali flishali. Kratko nikar ne mudite, si vse nezhiste misli per pervim napadu is ferza odpraviti, in vsako pregreshno sheljo prezej

v sazhetku satreti. Gorjé vam! ako to sanemarite. Naj vam ne bodo take misli in sheljé majhnosti; v tim, kar zhiftoft sadeva, ni nobene majhnosti. Ne glejte na druge, ki vas morebiti hozhejo pregovoriti, de ni vse tako bersh in tako velik greh! Poslufhajte pak svarjenje svoje vesti, tiga klizhejzhiga glafú Boshjiga v serzu! Ta glaf poslufhajte in flufhajte, in nizh ne mislite, nizhefar ne poshelite, nizh ne govorite, nizh ne ftorite, nizh ne poslufhajte in nizh ne perpuftite, zhefar bi se pred Bogam in sami pred seboj framovali! Ako bote tako delali, bote, kakor Teresija, frezhno nevarnostim mladosti odshli, in belo oblazhilo nedolshnosti, ktero fte per svetim Kerstu prejeli, neomadeshano pred sodnji stol Boshji pernefli.

She druge lepe zhednosti svete Teresije.

Sveta Teresija je shivela v nar vezhi revshini; le kar ji je bilo prav potrebno, je obdershala, vse obilno pak je rasdala in podarila. Ravno tako vfedno ali siromafhko je bilo oblazhilo, kteriga je nofila, ftaniza, v kateri je prebivala, postelja in vfa njena roba.

S tim siromafhtvam svete Teresije je bila v savefi do dobriga voljna in natanka pokorfhina do duhovfkih in deshelfkih oblastnikov. Pred vsemi drugimi pa je Bogu pokorna bila. In ko bi bil Bog od nje tudi dar tirjal, kakor je Isak bil, ona bi mu ga bila s nar voljnejsfi pokorfhino pernefla, s kakorfhino je Abraham svojiga fina Isaka na altar daritve poloshil.

Sama do sebe je bila Teresija grosno ojstra; postila se je, zele nozhi v molitvi prezhula, spokorne oblazhila is dlake je nosila, in veliko drusih del pokore opravljala.

Ni je zhednosti, de bi si je Teresija ne bila perlastila. Ona je bila v reznizi popolnoma podoba kerfhanške poboshnosti. Veliko jih je, ki mislijo, de je dosti, de le eno ali drugo zhednost imajo. Ni jim v mari, zhe so tudi sraven tiga eni ali drugi pregrehi vdani. Kako mozno se taki motijo, skasu je sveti Jakob rekozh: Ako kdo zelo postavo spolnuje, grefhi pa v eni sami rezhi, se v vsim pregrefhi, to je, je toliko, kakor de bi ne bil nobene sapovedi spolnil, sato ko sveti volji Boshji, ki je sapovedi dala, nasproti ravna. Kako pomankljiva je tedej zhednost toliko kristjanov! Ali ti vse sapovedi spolnujesh? Sveta Teresija je vse spolnovala. Permeri se s njo, in persadevaj si, si vse zhednosti perdobiti, kakor jih je ona imela! Sakaj ena zhednost bres drugih, pravi sveti Gregori, ni ali nobena, ali pa le nepopolnoma zhednost.

---

*Bog hozhe sam in popolnoma ljubljen biti;
tako ga je ljubila Teresija.*

Ljubesen svete Teresije do Boga je bila popolnoma po njegovi sapovedi obravnana: „(Mat. 22. 37.) Ljubi Gosпода svojiga Boga is vsiga svojiga serza, in is vse svoje dushe, in is vse svoje misli.“ Viditi je bilo, de je v ti ljubesni bila nar vikfhi stopnjo dosegla; sakaj ona ni Boga lju-

bila, kakor ga vezhi del ljudi ljubi, le s besedami; ljubila ga je is vse svoje dushe. Njeno serze je gorelo sa njega; on ji je bil vedno v mislih. Kader je govorila, je od Boga govorila. Tudi nar imenitnifhi opravila je niso mogle od njega odmakniti. O kako jo je shgalo, kako ji je tefhko bilo, kako britko je jokala, kader je flifhala, de je Bog s kako pregreho rasshaljen. Torej je pa tudi pred nar manjshi fenzo Boshjiga rasshaljenja beshala. Nar manjshi nepopolnomost je s mnogimi folsami objokovala. Pa tudi nar manjshih smot se je ogibala, de bi bila toliko popolnama, kolikor koli je zhloveku biti mogozhe. Jesufove besede: „Bodite popolnama, kakor je vafh nebesfhi Ozhe popolnama,“ je globoko v dusfhi ohranila. Te besede na sebi svesto spolniti, je storila obljubo, gotovo Bogu nar ljubfhi, smed v fih kdaj storjenih, namrezh: Gospoda svojiga Boga ne le s nobenim prostovoljnim majhnim greham rasshaliti, in nobene sposnane nepopolnamosti vedama ne perpuftiti, temuzh tudi vselej in per v fih rezheh to storiti in dopernafhati, kar bi po njeni pameti Bogu prijetnifhi in torej tudi boljshi bilo. Ob kratkim: njene ljubeshni do Boga ne more nobeno pero popifati, ona ni imela konza.

* * *

Kolikrat pravimo: „Boga ljubimo“ — greha pak se ne varjemo, s kterim Boga shalimo. Sveta Teresija, ki je Boga perferzhno in v refnizi ljubila: se je tudi fenze greha ogibala. Kako tedej rezhe-mo: „Boga ljubimo,“ greha pa se ne varjemo! Kako smemo rezhi, de ljubimo Boga is vfiga svo-

jiga ferza, is vſih mozhi, ki ſi ſhe ne persadevamo, perloſhnoſti greha ogibati ſe, in ſvoje ſtraſti ſatirati? De ſmé kdo po pravizi rezhi, de Boga ljubi, mora, kakor ſveta Teresija, greha in vſiga, kar ni Bogu dopadljivo, ogibati ſe. Otrok, ki ozheta ljubi, ga ne ſhali. Zhe tedej mi, Boshji otrozi, ſvojiga nebeſhkiga Ozheta reſnizhno ljubimo; ſi persadevajmo mu dopaſti, ne pa ga ſhaliti! Sveti Kriſtoſtom pravi: Nobene rezhi ſe bolj ne bojmo, kakor Boga raſſhaliti, nar vikſhi dobroti ſe ſameriti. Kako delezh ſmo ſhe od prave ljubneſni Boshje, zhe ſe prav ſpoſnamo!

Kakorſhino ſhivljenje, taka ſmert.

Teresija je v ſvojim pet in pedeſetim letu zhu-tila, de ne bo vezh ofem let preſhivela. Vſako uro, vſak trinek je bila perpravljena duſho ſvojimu ſtvarniku ſrozhati. She vezh, voſhila je ſhe ſdavnej s ſvetim Pavlam, raſvesana biti, to je, umreti, de bi s Kriſtuſam bila. Ko je po pretezhnih oſmih letih ſpoſnala, de ſe zhaſ njeniga lozhila bliſha, je piſala na vſe kloſhtre, kateri ſo po njeni ſkerbi in pomozhi ſidani bili. V tim piſanji je opominjevala ſvoje podloſhne, v ſazheti gorezhnoſti ſtanovitno oſtati, Bogu perferzhno flushiti, in ſa ſvelizhanje duſhe ſveſto ſkerbeti. Kar je na ſunanje kloſhtre piſala, je v kloſhtru Alba, kjer je bolna leſhala, ſvojim kloſhterſkim ſeſtram s beſedo ojſtro perporozhevala: „Moji otrozi! jim je rekla, jeſt vaſ ſdej ſapuſtim, torej ſi globoko v ferze vtifnite poſled-

nje dobrovoljne besede svoje sestre! O nikar ne odjenjajte od poprijete goreznosti, temuzh spodbudovajte se sbe le k shivshi vnémi! Bodite persadevne in svešte v Boshji flushbi! pa ne manj persadevne in svešte tudi sa svelizhanje svoje dushe!“

De bi nizeh ne samudila, kar se katolishkimu kristjanu spodobi, se je dala sarano s poslednjimi svetimi Sakramenti previditi. Prejela jih je po skerb-nim perpravljanji k shivimu spodbudovanju vsih prizhijoznih soléster; — in tako je perzhakovala v dushnim miru svoje poslednje ure. Perjatliza molitve in notranjiga sdrushenja s Bogam je bila ona svoj shivi dan; ravno to je tudi v bolesni in na smertni postelji — zeló do sadnjiga dihljeja oftala. Kmalo je hrepenela po hitrim odreshenji, in se veselila ure, v kateri bi se s Boshjo voljo od posemeljfkiga telefá lozhila, katero ji je toliko nadlego delalo, ker jo je lozhilo od tistiga, kteriga je njena dusha tako perferzhno ljubila. „Blisha se dolgo shelena ura, je govorila, ko ne bom vezh v nevarnosti, tebe moj Bog! s greham rasshaliti; tista blashena ura, ko se bo moj duh k tebi v nebésa povsdignil, in bo v tvojim velizhanfkim oblizhji vezhno svelizhan!“ Kmalo je spet premishljevala gnade in dobrote, ktere ji je Bog zelo shivljenje delil, sa ktere se mu je sbe enkrat, prédenj je shivljenje sklenila, is zeliga serza sahvalila. S med tih milost in dobrot ji je bila naj perva ta, de po Boshjim sklepu ni bila od nejevernikov, ampak od kristjanfko-katolishkih starshév rojena. To je v toliko frezho shtela, de so jo vezhkrat slifhali saklizati: „O kako prefrezhna sim! moj Bog! kako se

ti hozhem spodobno sahvaliti! hzhi fim svete zerkve! inam pravo, svelizhavno vero; v nji fim shivela, v nji hozhem umreti. O frezha, umerjem kakor otrok katolishke zerkve!“ Kmalo spet je sdihovala, ter objokovala storjene, defiravno she davno obshalovane in popravljene pregresfhke. Ko nekdej pokorniza Magdalena je roke sklenila in usmiljenja profila. Klizala je: „Ne saversi me, o Gospod! spred svojiga oblizhja. Potertiga in ponishniga serza ne boh sanizheval!“

S takimi svetimi zhutili in s terdnim saupanjem na Boga se je navdajala sveta Teresija sadnje dni svoje bolesni. Poslednjizh je ura udarila, po kateri je dolgo sdihovala. Ni ji bila strafhna ta ura, sakaj ona je, kakor modre devize v Evangelii, svojiga sherina s polno, gorezho svetilnizo ali lampizo perzhakala. Vedila je, de je zhaka, veselo iti na nebeshko shenitvanje s Jesusam svojim sheninam. K temu je bila tudi urno perpravljena; na stran se je obernia, in podobo krishaniga Svelizharja, katero je vedno v rokah imela, s ljubesnijo na serze pertifnila, de bi se she v sadnje svôjimu Odrefheniku in Svelizharju darovala, roké je krishem djala, she kratek zhaf na tihim molila, ter — mirno in svelizhano v Gospodu saspala v 67. letu svoje starosti, po Kristusovim rojstvu 1582 let.

* * *

Ako shelish enkrat mirno in svelizhano umreti, kakor je sveta deviza Teresija umerla; shivi sveto in poboshno, kakor je ona shivela.

Verjamešh, de bošh enkrat po ravno tiſti poti ſhel, po kateri je ona ſhla in vſi ljudje morajo iti, tode, kako in kedáj — tuga ne veſh. Pa ravno, ker ſmo ſi ſmerti ſveſti, neſveſti pa kedáj in kako bo perſhla, naj tebe in naſ vſe ſpodbuda, de ne bomo tako v némar ſhiveli, kakor de bi nam ſhe bilo zelo vezhnoſt tukej ſhiveti, na ſmert in konez vſih rezhi pa zlo ne miſlili. Ko ſe bo enkrat naſha duſha od teleſa lozhila — in kako kmalo ſe to utegne ſgoditi! — moramo ſapuſtiti in flovo dati vſimu, kar nam je na ſemlji ljubiga in drasiga bilo. Umirajozhi lakomnik, — per zhiger poſtelji ſheleſta ſkrinja ſtoji, v kateri je hranjeno, kar mu je bilo rar ljubſhiga na ſemlji, namrezh njegov dnar — mora, zhe mu tudi ſhe tako teſhko dé, ſkrinjo s dnarmi vred ſapuſtiti. Kneſje, kralji in zefarji, ki ſo zelim kraljeſtvam in milijonam ljudi ſapovedovali, ne morejo od vſiga bogatſva na ſmertni poſtelji nize ſabo vſeti, nar revniſhimu berazhu enaki morajo v vezhnoſt iti. Ozhe in mati, kader njuna poſlednja ura udari, morata ſvoje ljube otrozhizhe — otrozi ſvoje ſtarſhe na ſemlji ſapuſtiti. Slaba rjuha, v katero bodo naſhe mertvo truplo ſavili, bo vie, kar nam bodo v grob s nami dali.

Nekaj pa bomo vender unkraj ſabo vſeſh, namrezh ſvoje dobre in hudobne dela. Od ſih pravi ſveto piſmo, de bodo ſa mertvim v vezhnoſt ſhle. Karkoli bomo tedej tukej dobriga ali ſlabiga ſtorili, naſ bo unkraj groba v vezhnoſt ſpremlo. Kako lahko in dobro je bilo ſveti Teresii umreti! Njeno tovarſhtvo v vezhnoſt, in pred ſodnjim ſtolam Goſpoda in ſodnika Jeſufa Kriſtufa, ſo bile njene dobre

dela. Po pravizi tedaj zerkveni ozhak sveti Avguſhtin vſe opominja, de bi poboshno shiveli, de bi tudi frezhno in blasheno umreti ſamogli. Nar boljſhi in nar varniſhi perpravljanje k frezhni in blasheni ſmerti je ſveto, bogabojezhe ſhivljenje. Po naſhkih delih — po naſhim ſhivljenji bo tudi naſha ſmert.

Bi li ne umerli vſi radi frezhno in blasheno, kakor je ſveta Teresija umerla? Njena ſmert ſareſ ni bila drusiga, kakor frezhna pot v nebefa. She ſtari pregovor pravi: „Kakorſhino ſhivljenje, taka ſmert.“ O de bi pazh to vſi prevdarili — in ſi ſlaſti tiſti v ſerze vtisnili, ki ſo mladi, veſeli in sdravi! Oni ſi miſlijo: ſim ſhe mlad, ſmert je ſhe delezh; ſi miſlijo: ſim veſel in sdrav, je ſhe zhaſ na ſmert miſliti. Tiga pa ne pomiflijo, de mladofť in sdravje ſmerti ne ubrani. Kolikokrat je ſhe ſmert ljudi v nar lepſhkih letih ſgrabila, ljudi, ki ſo bili ſhivi, ko tiza pod nebam, terdni ko hraſť! ſmert ſe s mladimi leti ni pogodila, de jim bo perſanaſhala. Ona je koſez (ſenoſek), in ne dela raſlozhka med travo in zvetlizami. Njena ojſtra koſa vſe pokofſi, kar ji pride na prot. Ona je gluha; ſaſtonj je tedej profiti. Ona je ſlepa; ne gleda na ſtan in oſebo, nar manj pa na lepoto. Ona nima nobene potrebe; in ſe tedaj ne da podkupiti. Na ſmert je treba miſliti, predenj ſe umira. Teresija je. ob zhaſi na njo miſlila; zelo njeno ſhivljenje je bilo perpravljanje k ſmerti. Hazhemo li mi miſhé grobu naſproti hoditi? Ali ne bomo tako, ne de bi v grobu ſavetje vezhniga mirú naſhli, le ſhe na rob ſadeli, in poginili. Lejte!

pravi sveti Bernard, smert val povsod zhaka, — tedaj jo tudi vi, ako ste pametni, povsod zhakajte. Svete Teresije ni smert nenavidama prehitela; ona je bila ob vsaki uri na njo perpravljena. Ofem let pred svojim lozhenjem is sveta je ona svoj smertni zhaf nasnanila. Sdelo se ji je, ko de bi ji bil Angelj s nebes klizal: „She ofem let bofh shivela, — ko te pretekó, bofh umerla.“

Tudi nam pogosto en Angelj — Angelj smerti smertno uro osnanuje. Kolikorkrat merlizha pokopujemo, naf opominja s besedami: *Danf meni — jutri tebi.* Pa ta glaf navadno mimo ushes gre. To naj se nikar ne sgodi; posnemajmo sgled svete devize Teresije, ter bodimo na frezhno in svelizhavno smert vselej perpravljani. Tako tudi konz nafhiga shivljenja ne bo drugi, kakor je bil svete Teresije, namrezh — neskonzhno frezhen.

Grob blisha se, o pomni, zhlovk! o spolni sdej!

Kar sefesh tukej — shel bofh tamkej vekomej.

PER-STAVIK.

NEKTERE LEPE IN KORISTNE MOLITVE.

Molitev k sveti Teresii.

O visokozhefhena nevesta devishkiga Shenina, sveta Teresija! ki si v svojim svetim shivljenji tako gorezhe po svelizhanji grehnikov kopernela, in s svojimi v sveti ljubeshni navdihnjenimi spisi zerkev rasvetljujeh in rasveseljujeh; osri se milostljivo na mojo molitev, in vlij eno ikro svoje angeljske ljubeshni v moje serze, de bom tvojiga preljubiga nebeshkiga Shenina is vsih mozhi in is zele dushe ljubil! O sveta, perferzhna pomozhniza vsih dusih, ki po ljubeshni Jesufovi hrepené, sprofi mi od Njega; kateri je tvoje profhnje na semlji dobrotljivo uflifhal, milost sanizhevanja posvetnih rezhi, in sbraniga duha, de s nerastrefenim serzam Boshje rezhi premishlujem, svete skrivnosti ljubeshniviga Jesufoviga serza prevdarjam, svoje ljubeshni na zhasne rezhi ne navesujem, ampak jo na dofeshenje frezhne vezhnosti ravnám. Skashi mi mozh svoje svete profhnje, ktera je she toliko dusih od posvetniga odlozhila; de me po nji nebeshke milosti vredniga stori Jesus Kristus, kateri je krona vsih Svetnikov. Amen.

Molitev nedolshnost ohraniti.*(Sa vsak dan.)***Od P. Gab. Henevesja.**

Ushgi, o Gospod Bog moje serze s ognjem svetiga Duha, de ti bom samogel s neomadeshanim telefam flushiti in s zhiftim duham dopasti. Sposnam svojo slabost, vem nadlogo svojiga mefa in svijazhnost hudiga duha, kateri me v greh napeljuje; torej perferzhno prosim tvoje velizhanstvo po saflushenji in profhnji danafhniga svetnika (ali svetnize) N., de bom s tvojo sveto in možno gnado podpiran, vfimu hudobnimu salesovanju soperstati in se vfaziga greha ogibati samogel. Zhertim vso posheljivost, neframnost, in karkoli je zhiftofti nasprot. V ta namen darujem tebi, o prezhifta deviza Boshja in moja perferzhna Mati, serze, † jesik, † ozhi, † ufhesa † in roke †. Po tvojim zhiftim spozhetji in neomadeshanim devifhtvu te prosim, ozhifiti mi serze, telo in dufho! Angelj Boshji, moj varh! tebi me je Boshja milost srozhila, vari, vodi, in vladaj me tedej tudi ta dan! Amen.

M o l i t e v*telesno in dufhno zhiftoft sadobiti.*

O vfigamogozhni Bog, ki si mojo dufho po svoji podobi ustvaril, ne perpufti, de bi jest v prihodnje tvojo podobo kdej vezh ofkrunil! Ti shugafh po-

konzhati tiftiga, kateri tvoj tempelj ognufi; in ravno moje telo je tempelj, v katerim sveti Duh s svojo gnado stanuje, in kteriga je Jefuf Kristuf tolikrat per svetim obhajilu s svojo prizhijozhnofijo posvetil. O ufmiljeni Bog! odpufi mi grehe, f kterimi fim mu nezhaft ftoril, in dodeli mi, de s refnizhno pokoro oftudne madeshe na njim sopet ozhifitim. Daj mi miloft, de svefto nad sabo zhujem, svoje pozhutke fkerbno varjem, in fe vftih, tudi nar manjfhih nevarnih perloshnoft ogibljem, de fkuftnhjavez, fovrashnik tvoje zhafsti in mojiga svelizhanja, nizh soper mene premogel ne bo. Amen.

Soper nezhifte mifli in shelje.

Gofpod! ti fi moja mozh in moje saupanje; pridi k meni in refhi me! ti vefh, moj Bog! de te ljubim, in de raji s nar grosovitrnifhi smertjo umerjem, kakor de bi tebe rasshalil.

Ti fi moj Ozhe, jefi tvoj fin (tvoja hzhi), kteriga ljubifh; fpomni fe na moje slabofiti in na svoje ufmiljenje!

Ne perpufi, o Bog! de bi moje ferze, ki fi ga ufvaril in s predrago svojo kervjo odkupil, tebe satajilo!

Moj Jefuf! tolikokrat fim ti obljudil, de te bom vekomej ljubil. Premifhljeno bi te fovrashil, ako bi v hudobno mifel pervolil!

Prefveta deviza Marija! telo in dufto fim ti daroval, de oboje obvarjefh; o nikar me ne sapufi!

Molitev sv. Alojzija,

se varstvu Marije perporozhiti.

Sveta deviza Marija, moja vodniza in moja kraljiza! glej, h tvojimu usmiljenimu serzu perbeshim, in ti srozhim odsihmal svoje telo in svojo duško, in vse kar imam v varstvo in posebno brambo. Tebi saupam, in v tvoje roke dam vse svoje upanje in tolashilo, vse shalosti in stiske; tebi perporozhim zelo shivljenje in posebno svojo sadnjo uro, de bodo po tvoji sveti proshnji, in po tvojim saflushenji vse moje djanja po tvoji in tvojiga Sina volji vfelej ravnane in opravljane. Amen.

Vfakdanja molitev

sa srezhno smert.

Predobrotljivi Jesus! savolj svoje smertne britkosti in sapushenja ne sapusti bolnikov in umirajo-zhjih. Bodi pa tudi nam v pomozh, de se s poboshnim shivljenjem perpravljamo k srezhni smerti, de enkrat blasheno umerjemo, k tebi pridemo, in per tebi oftanemo vekomej. Amen.

Molitev f. Jederti

se s Jesusam sediniti.

Dobrotljivi Jesus, v edinosti tiste ljubesni, s ktero si na krishi duško tvojimu nebeskimu Ozhetu

srozhlil, ti tudi jest svojo dušho in svoje shivljenje srozhim, in jo denem v nar svetejšhi rano tvojiga prefladkiga serza, de bo v njim vfaziga salesovanja hudobniga sovrashnika obvarovana! Ti vesh, o dobrotljivi Jesuf, in jest sama sim obilno skufila, kako flaba sim in nestanovitna. Bres tvoje sosebne milosti in pomozhi ne morem, ne eno samo uro, stanovitna biti, in is lastne mozhi nobeni skufhnjavi soperstati. Torej te profim, de, kakor si ti s Ozhetam in svetim Duham v edinosti, je tudi moja volja s tvojo voljo v edinosti, in de se nikdar ne predersne, soper tebe se povsdigniti! In kakor je v tvoji Boshji in zhloveshki natóri edinost, naj je po tvoji dobroti tudi v meni edinost, de vfi udje mojiga telefa, s vfimi svojimi pozhutki, danashnji dan, is ljubesni do tebe, le to delajo, kar je tvoji zhafti in hvali permerjeno! Amen.

P r o s h n j a

sa svestôbo v molitvi.

O Bog, Gospod vseh milost! daj mi duha prave svestôbe v molitvi, in dodeli mi milostljivo, de bo v molitvi zela moja dušha v tebe samaknjena, in vse moje misli takó s tabo sklenjene, de bodo vse mozhi v tvoji flushbi sladkost tvoje prizhijozhnosti s mirnim duham vshivale. Amen.

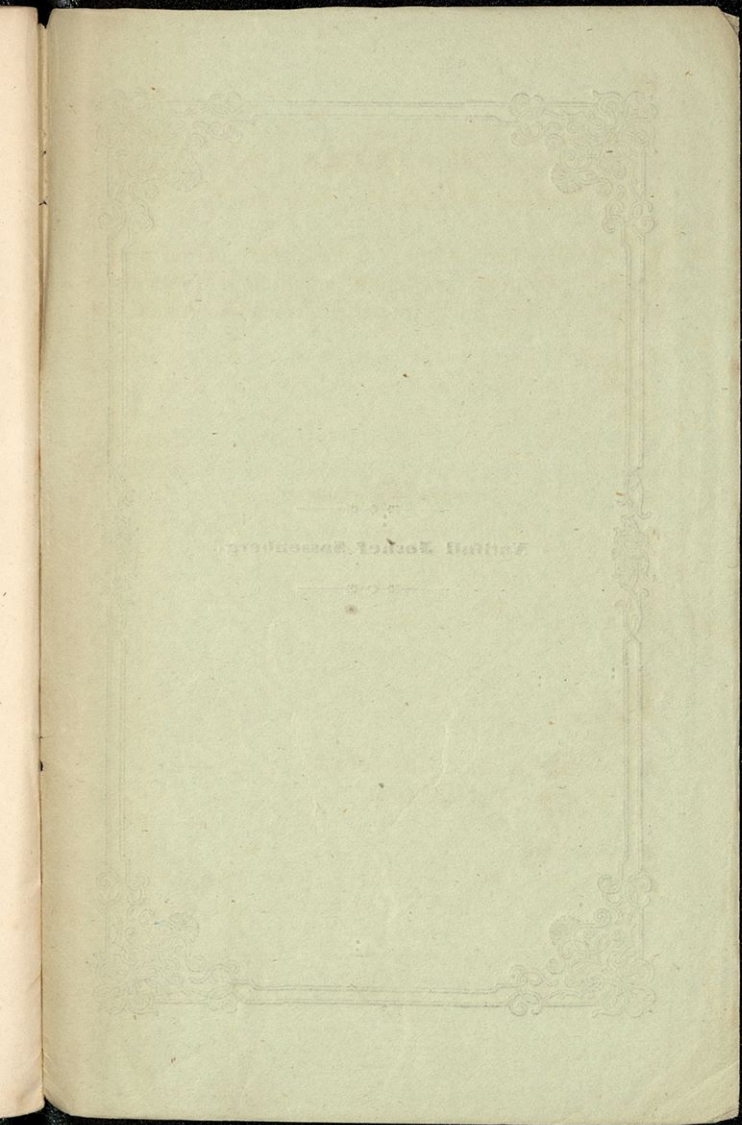
M o l i t e v

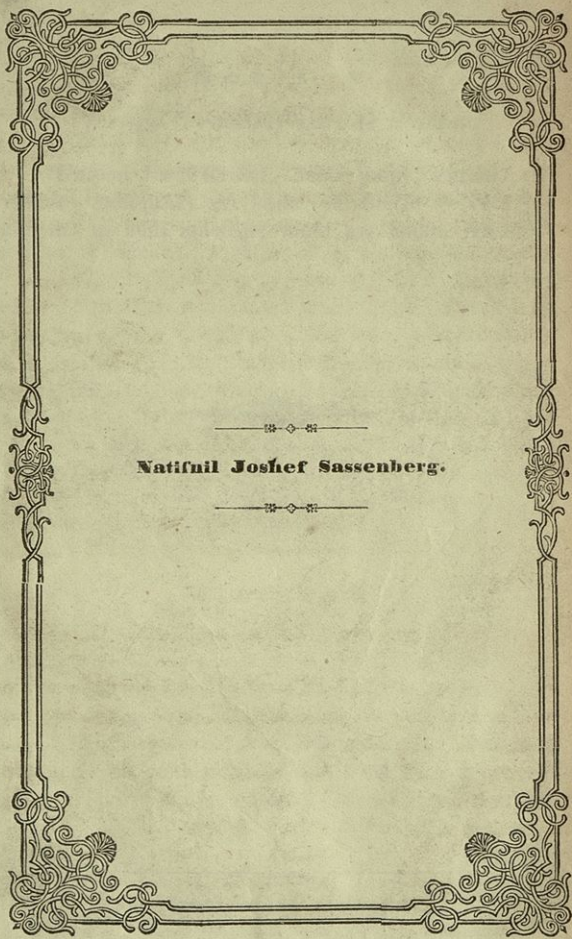
svetiga Franzhishka de Pavla.

Gospod Jesus Kristus, dobri pastir! ohrani pravizhne, poboljšhaj grešnike, usmili se s sveta lozhenih, in bodi milostljiv meni grešniku. Amen.

— ◆ —

Natifnił Joshef Sassenberg.

— ◆ —